

In res večna slava gre Valvazorju, da je pre-
imenitno zgodovino Kranjske rešil pozabljenosti.

S tema zvezkoma se prične zaporedno izdavanje
kronike od začetka; le kedar bode primerno število
slik iz XI. knjige dodelano, bode vmes izšel kak zve-
zek te knjige; to je gotovo prav dobro, ker na ta
način naročniki dobodo poprej v roko zaradi gradov in
mest tako mično XI. knjigo.

Opozorujemo še, da bode kmalu potekel čas za
naročevanje in da potem nastopi veliko večja cena;
toraj naj se podvizajo tisti, ki želé preimenitno knjigo
imeti. (Izhaja, kakor smo že povedali, v zvezkih po
50 kr. po dvakrat vsak mesec v Blaznikovi tiskarni.)

 Ruski lan je prišel. Kdor ga je naročil,
ga zamore takoj dobiti v pisarnici družbe kmetijske.
Cena mu je po 3 gold. 30 kr. stari mernik.

Čenče iz Ljubljane.

Spisuje narodni postopač.

2. epistel.

Je-li, da ne veste, da so „Novice“ list, ki je bil
gotovo med vsemi v Avstriji izhajajočimi listi letos
največkrat zasežen; med 8 listi zapadlo jih je sl.
policiji malo manj ko polovica, namreč trije! Da so
tako nevarne, tega bi še same nikakor ne bile mislile.
Skoro jih je strah same pred seboj. V zaseženem zad-
njem listu so obhajale desetletnico glasovitega §.
19. osnovnih državljanskih pravic v slovenskih šolah;
to obhajanje pa je sl. policija v prepoved djala. Mora
že vedeti, zakaj. Popisovale se je, kar je.

O zaseganju listov bi se dalo mnogo čenčati, če ne
bi bilo „tiskovne svobode.“ Vsakako so take čenče manj
nevarne, kakor na pr. čenče „Turškega lista“, ki imajo
namen jemati ljudem čast in poštenje. Nedavno je ta
Ljubljanski nemčurski „sansculotte“ raztrosil hudobno
in grdo laž o nekem duhovniku (kajti na duhovnike
je on, kakor so bili njegovi Pariški bratje leta 1792.,
ves volk), katero mu je menda njegov dopisnik iz K.
poslal. „Turški list“ nima sicer navade, preklicovati
obrekovanja, a tu je moral biti pritisek grozen, da je
bil še ta predrznež vgnan v kozji rog in je preklical,
kar je prej s tako zadovoljnostjo svetu oznanil. To so
„lopovci (banditi) v fraku“!

Med Dunajem in Peštom so cijazili in cijazili, da
bi se pogodili, a stvar je šla vedno polževo pot.
Vse drugače naši Ljubljanski „fortschrittlerji“, ki ka-
žejo dejansko, da živimo res v dôbi železnih cest in
telegrafa. Kar Dunajski in Peštanski ministri vsi skup
tedne in mesece niso mogli doseči, to so dosegli naši
konstitucionalci v par urah; zbrali so se v kazini in
tam sklenili pogodbo z Magjari, s katerimi jih veže že
tako posebna lastnost, namreč turkoljubje. Pri eni
večerji je bila stvar gotova. -- V istem zboru se je
pokazala nemčurjem nova zvezda v podobi bukvarja
Bamberga. Jaz poznam možica bolje nego kdo drug,
zato bi ne bil mislil, da zna govoriti, zlasti o politiki.
Menda mu diši letos starešinski stol, zato je rekel v
svojem sicer za priprosto pamet preučnem „speechu“,
da morajo Ljubljančani letos zopet le nemčurje v mestno
starešinstvo voliti. To je že stara pesem; od novega
„govornika“ smo mislili kaj novega slišati.

Sedaj so časi jako nemirni, vsak dan se kaj zgodi,
kaj novega sliši, če družega ne, vsaj o premeščenju
kacega slovenskega profesorja med Nemce kam.
Da ima ministerstvo pri tem ravnanju le „najboljše“ na-
mene, o tem se ne dá dvomiti; očitno je tudi, da se

s tem slovenski jezik širi po svetu, ker se tudi
neslovenskim narodom pošiljajo profesorji Slovenci,
Nemcem k nam prihajajočim pa se tudi daje najlepša
prilika, naučiti se naš „interessantni idiom“. Kdor to reč
drugače ume, konfisciran je! Na tuje odhajajoči pro-
fesorji dobivajo pa še po vrhu na Dunaji popotnino v
podobi lepe tolažbe. Prof. Glaser je po naših poročilih
dobil to-le: „tolažite se s tem, da jih za Vami še pride
več.“ Po latinskem pregovoru „solamen miseris socios
habuisse malorum“ je tedaj prof. Glaser res srečen
človek. Tu še bivajoči tovarši njegovi pa gredó lahko
vsak večer spat z nado, da jim bo jutro prineslo morda
enako — „srečo“. —

Ta teden se je vrnil v Ljubljano mučenec slovan-
ske ideje, prostovoljec gosp. Janez Mejač, ki je hitel
bratom Bosnjakom jeseni 1875. leta na pomoč. Al le
par tednov je mogel boriti se, potem je prišel ranjen
Turkom v pest, ki so ga v težkem železju vlačili pol-
drugo leto od ječe do ječe in trpinčili tako, da se re-
vežu to še zdaj zelo pozná. Izpustili so ga le na hudo
pritiskanje neke veljavne osebe. Kar je prestal pri pri-
jateljih naših nemčurjev in Magjarov, je res grozno, ne-
človeško! Kdor misli, da je to le prazna moja čenča,
naj ga gre sam vprašat; povedal mu bo.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. -- O notranji politiki je najvažnejša
novica ta, da so Dunajski in Ogerski ministri se po-
botali o „banki Ogerski“ tako, da Magjari dobodo,
česar hočejo. Tisza, katerega odstop je le komedija
bila, ostane tedaj zopet ministerstva predsednik. Mi-
nistri takraj in unkraj Litave so si prijateljsko podali
roké, ustavoverci Dunajskega zbora pa, ki so celo to
leto ropotali zoper Ogersko banko, bodo, ko pride v
zbornici poslancev v obravnavo, absolutno dali mini-
sterstvu, in Slovanom sovražni dualizem pride — v
novem, še pomnoženem natisu na svitlo! — Telegram
iz Budapešta od 27. dne t. m. naznanja, da so Magjari
zelo potrli zato, ker jim je iz Dunaja došel glas, da je
Tisza odobril vojsko, a ne zoper Rusijo.

— V zbornici gosposki so unidan pri razpravi nove
zakonske postavbe liberalci padli, v zbornici poslan-
cev pa tudi ministri s svojo železniško predlogo; v
zbornici gosposki je grof Leo Thun ostro govoril zoper
sedanjo sistemo, v zbornici poslancev pa Herman, ko
je šlo za dovolitev $\frac{1}{2}$ milijona v podporo Dunajskim
okolicičanom. Drugi pot prinesemo pomenljivih govorov
važnejše točke.

— O *Turških zadevah* imamo sledeče novice. Ve-
like vlade še niso odgovorile na Gorčakovo okrož-
nico; ne upajo si razodeti svojih misli. — Telegraf iz
Petrograda od 27. t. m. piše, da se vojska gotovo
začne 15. marca; vse priprave so dovršene, le grozno
slabe ceste zdaj še ovirajo začetek. — Narodna skup-
ščina v Beligradu je — česar se ni pričakovalo — v
veliki večini za nadaljevanje vojske; zato bodo seje
viharne.

Listnica vredništva. Gosp. dopisniku iz „Trž. šk.“:
Prosimo samo za nas Vašega imena.

Žitna cena

v Ljubljani 24. februarja 1877.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 10 fl. 24. — banaška
10 fl. 94. — turšice 6 fl. 80. soršice 6 fl. 77. — rži 6 fl. 40. —
ječmena 4 fl. 70. — prosa 4 fl. 70. — ajde 5 fl. 95. — ovsa 3 fl.
74. — Krompir 4 fl. 50 kr. 100 kilogramov.